

Daniels Bog - Nummer toogtyve

Afsløring af den profetiske debat: Metodologien bag den sene regn og den endelige krise

Jeff Pippenger
2023-12-17

Den metodologi, som er sanktioneret af Gud, identificeres specifikt i Esajas kapitel otteogtyve og niogtyve, hvor metodologien fremstilles som „linje på linje“. Den 11. september 2001 steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned, og derved gentog han den nedstigning, han havde foretaget den 11. august 1840. I begge tilfælde blev Babylon efter hans nedstigning identificeret som faldet, og der blev givet et kald, og snart vil der igen blive givet et kald, til dem, der stadig er i hendes fællesskab, om at komme ud. I begge tilfælde havde den begivenhed, som opfyldte forudsigelsen, en verdensomspændende virkning; for ligesom den første engels budskab i 1840 blev bragt til „enhver missionsstation i verden“, blev hele verden berørt af og forstod begivenheden den 11. september 2001. Den profeti, som blev opfyldt den 11. august 1840, var en profeti, der identificerede en tilbageholdelse, der blev lagt på islams anden ve, og umiddelbart efter den 11. september 2001 blev der lagt en tilbageholdelse på islams tredje ve.

11. august 1840 repræsenterer bemyndigelsen af det budskab, der blev åbnet ved endetidens begyndelse i 1798, og 11. september 2001 repræsenterer bemyndigelsen af det budskab, der blev åbnet ved endetidens begyndelse i 1989. Den primære regel for den første engels bevægelse blev bekræftet den 11. august 1840, og reglen var dag-for-et-år-princippet. Den primære regel for den tredje engels bevægelse blev bekræftet den 11. september 2001. Reglen er, at sandheden stadfæstes ved at bringe „linje på linje“, hvilket påviser, at enden illustreres ved begyndelsen, og at historien gentager sig. Den profetiske begivenhed den 11. september 2001 stadfæstes ikke alene ved Søster Whites direkte ord, men endnu mere betydningsfuldt ved den kendsgerning, at begivenhederne fuldkomment parallelførte det samme vejmærke i milleritternes historie. Det, der blev erkendt ved begivenheden den 11. august 1840, var ikke så meget profetiens opfyldelse som holdbarheden af den metode, der var antaget af Miller og hans medarbejdere.

"Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da den blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift. Lærde og ansete mænd sluttede sig til Miller, både ved at prædike og ved at udgive hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 bredte værket sig hurtigt." The Great Controversy, 335.

Den 11. september 2001, da den sildige regn begyndte at blive målt, drejede „debatten“ sig, og drejer sig stadig, om sand eller falsk metodologi. Profetierne om den milleritiske bevægelse er fremstillet på både 1843- og 1850-diagrammerne, som Søster White godkender som værende udformet af Herren, og også som en opfyldelse af Habakkuks andet kapitel. Milleritternes budskab, som blev frembragt gennem „de principper for profetisk fortolkning, som blev antaget af Miller og hans medarbejdere,“ og som derefter frembragte det „vidunderlige momentum“, der bemyndigede

Midnatsråbets budskab, var blevet fremstillet på de to hellige diagrammer. De profetier, som var fremstillet på disse to hellige diagrammer, blev identificeret og fastlagt ved Millers profetiske regler. Diagrammerne var en opfyldelse af befalingen i Habakkuk om visuelt at fremstille de profetier, som var blevet fastlagt ved Millers metodologi, på „tavler“, i flertal. Habakkuks andet kapitel identificerer og er direkte forbundet med „debatten“ i Esajas' syvogtyvende kapitel.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irrettesat. Habakkuk 2:1.

Ordet »irrettesat« i verset betyder »diskuteret med«. Habakkuk, som repræsenterer både vægterne i den første og den tredje engels bevægelse, skulle blive genstand for diskussion, og han ønskede at forstå, hvad han skulle svare, når debatten begyndte. Svaret i den første engels historie var frembringelsen af de to hellige tavler, og svaret i historien om den tredje engels bevægelse var frembringelsen af den profetiske serie med titlen Habakkuk's Two Tables. Tavlerne og serien blev opbygget på grundlag af den metodologi, som er repræsenteret i hver af disse respektive historier. I Habakkuk repræsenterer metodologien det, som vægterne anvender til at stadfæste budskabet, og den identificerer også det spørgsmål, der »debatteres«, hvilket igen frembringer to klasser af tilbedere.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irrettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, må løbe. For synet venter endnu på den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det vil visselig komme, det vil ikke udeblive. Se, opblæst er den sjæl, som ikke er oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Den ene klasse retfærdiggøres ved tro, og den anden klasse ophøjer sig i sjælen, som det fremstilles ved farisæeren og toderen. Farisæerne stolede på en metodologi, der var baseret på skik og tradition, og farisæeren repræsenterede også et religiøst system, som opretholdt kontrol over sin hjord ved at indføre et hierarkisk system, styret af dem, der bekendte sig til at være Guds udvalgte folk og sandhedens forsvarere, men som til syvende og sidst deltog i korsfæstelsen af Sandheden. Den profetiske „debat“ i Esajas kapitel syvogtyve drejer sig om sand og falsk bibelsk metodologi. Modstanderne i „debatten“ er dem, der følger den metodologi, som tilhører Elias for den tid, og det længe etablerede system af teologiske eksperter, som er forudbilledliggjort ved Sanhedrinet på Kristi tid.

Kapitel syvogtyve angiver, at „debatten“ begynder, når han „holder tilbage“, eller når Gud tilbageholder „sin hårde vind“, på „østvindens dag“. „Med måde, når den bryder frem, vil du gå i rette med den; han holder sin hårde vind tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones.“ Ordet „sones“ betyder, at der gøres soning for den, og fremstiller udslettelsen af synd i den undersøgende dom. Den metode, som der strides om, repræsenterer den prøve, som må bestås, dersom Guds folks synder skal udslettes. Elias' metode som prøve er fremstillet i Kristi historie, hvor vi på forhånd er blevet advaret om, at på den tid kunne de, som forkastede Johannes Døberens budskab (som Kristus identificerede som Elias), ikke drage nytte af Jesu lærdomme.

Budskabet om den sildige regn fremstilles som Jesu lære, for han er Ordet, og mere end dette fremstilles den sildige regn som „vederkvægelsen“, som defineres som „Herrens nærvær“.

Omvend jer derfor og vend om, for at jeres synder må blive udslettet, når tider med vederkvægelse kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev forkyndt for jer. Apostlenes Gerninger 3:19, 20.

Søster White fastslår, at den engel, som steg ned i Åbenbaringens kapitel ti, den 11. august 1840, „var ingen ringere end Jesus Kristus.“ Den engel, som steg ned den 11. september 2001, ville derfor være „ingen ringere end Jesus Kristus.“ Hans nedstigning i begge historiske forløb markerer begyndelsen på den profetiske „debat“ om sand eller falsk metodologi, for den er fremstillet ved bogen i hans hånd, som Guds folk blev befalet at æde. Da Jesus var i Galilæa, underviste han disciplene om, at de måtte æde hans kød og drikke hans blod, for han erklærede dér, at han var det brød, som var sendt ned fra himlen. Han mistede flere disciple dér end på noget andet tidspunkt i sin tjeneste, og de, som forlod ham, vendte aldrig tilbage. De, som forlod ham, gjorde det, fordi de valgte at analysere hans lære med den falske metodologi at tage hans ord i deres bogstavelige betydning i stedet for at anvende dem i den rette åndelige betydning. „Debatten“ i Esajas syvogtyve er et profetisk vejmærke, som har flere vidner til at stadfæste, at den repræsenterer et etableret bekendende system for bibelsk analyse i konfrontation med den metodologi, som er repræsenteret ved Elias-budbringeren.

Det markerer et bestemt punkt i den gradvise bortgang af den tidligere pagt og Guds udvalgte folk, og begyndelsen på pagtsforholdet med dem, „som fordum ikke var Guds folk“. „Debatten“ repræsenterer, endnu vigtigere, begyndelsen på den tidsperiode, som afsluttes med den snart kommende søndagslov. Alfa og Omega repræsenterer altid enden sammen med begyndelsen, og derved bliver selve „debatten“ et symbol på en af vore fædres synder, som må erkendes og bekendes for at opfylde bønne i Tredje Mosebog seksogtyve.

Daniels bøn i kapitel ni repræsenterer den bøn, som må frembæres ved afslutningen af de tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve. Denne tidsperiode fremstilles i Esajas syvogtyve som den periode, hvor „den befæstede by skal ligge øde, og boligen være forladt og efterladt som en ørken; dér skal kalven græsse, dér skal den ligge og fortære dens grene. Når dens kviste er visnede, skal de brydes af; kvinderne kommer og sætter ild til dem; for det er et folk uden forstand; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde.“

De to vidner vises „ingen gunst“, for de forkyndte en falsk forudsigelse, som indledte „ørken“-perioden på tre og en halv dag. De blev derpå et „folk uden forstand“, skønt de tidligere havde været den „befæstede stad“. Denne stad blev siden „øde“ og en „bolig“, som var „forladt“. Den blev til døde, tørre ben, der lå på gaden i Sodom og Egyptens stad. Når de døde derpå kaldes til at rejse sig, prøves de ved deres fædres synder, hvilket omfatter „striden“ ved begyndelsen af den periode, som begynder med bemyndigelsen af det første budskab og ender med det tredje budskabs ankomst. Striden gælder, om man skal tage imod eller forkaste den metodologi, som repræsenteres ved Elias i deres historie. I 1863 forkastede adventismens fædre budskabet om

Moses' „syv tider“, som var blevet fremført af Elias.

Fra juli 2023 må de visne grene i Esajas syvogtyve beslutte, om de vil gentage synderne fra menigheden i Galilæa og historien fra 1863 såvel som historien fra den 11. september 2001. At forkaste den metodologi, som er fremstillet i Habakkuk kapitel to og Esajas syvogtyve, og ved Elias, Johannes Døberen og William Miller, er at gentage vore fædres synder i stedet for at blive til gavn ved de hellige forbilleder, som blev nedskrevet for dem, over hvem verdens ender er kommet.

Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er blevet skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået. Derfor skal den, som mener, at han står, se til, at han ikke falder. Ingen fristelse har ramt jer, uden at den er menneskelig; men Gud er trofast, som ikke vil tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen også vil skabe en udvej, så I kan bære den. Derfor, mine højtelskede, fly fra afgudsdyrkelsen. Jeg taler som til vise; døm selv om det, jeg siger. 1 Korintherbrev 10:11–15.

Den hellige metodologi fastslår Midnatsråbets budskab, som er senregnets budskab. Dette budskab frembringer, når det åndeligt fortæres, en tilsvarende erfaring, lige så vist som Daniels og de tre værdiges kost af grøntsager frembragte et smukkere og fyldigere udseende. Men i Habakkuks bog, kapitel to, er anstødsstenen for dem, der forkaster tilbuddet om retfærdiggørelse ved tro, hovmod, som hindrer dem i at fortsætte med at kende Herren. Hvis der nogensinde er en tid, hvor Guds folk ikke kan udsætte arbejdet med at tage imod den sande metodologi og fortære budskabet fra englens hånd, så er det nu!

„Vi må ikke vente på silde-regnen. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig nådens dug og byger, der falder over os. Når vi samler lysets fragmenter op, når vi værdsætter Guds visse miskundheder, Han som elsker, at vi stoler på Ham, da vil hvert løfte blive opfyldt. 'For ligesom jorden lader sin spire skyde frem, og ligesom haven lader det, der er sået i den, spire frem, således skal den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang spire frem for alle folkene.' Esajas 61,11. Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 984.

Guds profetiske Ord har angivet, at når New York Citys store bygninger blev styrtet ned, ville engelen i Åbenbaringen atten stige ned, og “Åbenbaringen atten, vers et til tre ville blive opfyldt.” Esajas syvogtyve angiver denne tid som “østenvindens dag”, og det er den tid, hvor “den stride vind” holdes tilbage. “Når det skyder frem, vil du i mådehold gå i rette med det; han standser sin stride vind på østenvindens dag.” Søster White identificerer netop den samme tid.

"På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil 'sildigregnen', eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den tid, når de syv sidste plager skal udgydes." Early Writings, 85.

Den magt, som opbringer folkene til vrede, trådte frem, da den sildige regn begyndte at falde. Men så snart denne magt opbragte folkene til vrede, blev den holdt tilbage, for Esajas har skrevet, at han “lægger sin hårde stormvind i bero”. Den hårde stormvind er østenvinden, og denne vind holdes

tilbage, når den sildige regn begynder at dryppe, og frelsens værk er ved at afsluttes. Frelsens afsluttende værk er beseglingstiden. "Linje på linje" er den hårde, eller østlige vind, som holdes tilbage under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, de fire vinde i Johannes' Åbenbaring, kapitel syv.

Og efter dette så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, ej heller over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, hvem det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, ej heller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Johannes' Åbenbaring 7:1-3.

Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde blev forbilledliggjort ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem. Der red Kristus, for den eneste gang i sit liv, på et æsel (et symbol på islam), og Lazarus førte processionen ind i Jerusalem. Søster White identificerer Lazarus som symbolet på seglet i denne historie.

„Ved at tøve med at komme til Lazarus havde Kristus et barmhjertighedens formål over for dem, som ikke havde taget imod Ham. Han blev borte, for at Han ved at oprejse Lazarus fra de døde kunne give sit stædige, vantro folk endnu et bevis på, at Han virkelig var 'opstandelsen og livet'. Det gjorde Ham ondt at opgive alt håb for folket, de fattige, vildfarne får af Israels hus. Hans hjerte brast på grund af deres ubodfærdighed. I sin barmhjertighed havde Han til hensigt at give dem endnu et bevis på, at Han var Genopretteren, den Ene, som alene kunne bringe liv og udødelighed for lyset. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne fejltolke. Dette var grunden til Hans forsinkelse med at gå til Betania. Dette kronende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, skulle sætte Guds segl på Hans gerning og på Hans krav på guddommelighed.“ The Desire of Ages, 528, 529.

Ventetiden, som begyndte den 18. juli 2020, er fremstillet ved Kristi tøven, før Han oprejste Lazarus. Ventetiden i Åbenbaringen kapitel elleve ender ved afslutningen af de tre og en halv dag. I løbet af disse dage lå de to vidner døde på gaden. Og ligesom Lazarus skulle oprejses efter en ventetid, således skulle også Johannes' to vidner det. Da de var blevet oprejst, leder de processionen ind i Jerusalem, hvilket repræsenterer „Guds segl“ og det „kronende mirakel“, som vidner om Kristi guddommelighed. Oprejsningen markerer afslutningen på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som finder sted, mens de fire vinde, østvinden, den hårde vind, som ankom den 11. september 2001, holdes tilbage.

I den stund, som er søndagsloven, løslades disse vinde for at bringe gengældende dom over jordens dyr i Åbenbaringen tretten. De glider nu endog gennem fingrene på de fire engle, som holder dem tilbage i beseglingsperioden. En af de mest dybtgående henvisninger i Profetiens Ånd vedrørende østvindens dag findes i Testimonies, bind ni. Dette bind begynder de inspirerede ord på side elleve, og således begynder det symbolsk på "ni-elleve". Kapittellets titel er "Den endelige krise", men det er også det første kapitel i et afsnit med titlen "For Kongens komme".

Der foreligger intet bevis for, at afsnittet og kapitlets titel med forsæt blev manipuleret af de redaktører, som samlede bindet; dog genkendes Kongens komme let som brudgommens komme, hvilket i lignelsen om de ti jomfruer finder sted ved midnatskrisen, som frembringes blandt jomfruerne ved tilstedeværelsen eller manglen på olie i deres kar. Den midnatskrise, som nu er ved at indtræffe, er, således som titlen angiver, den sidste krise for de ti jomfruer. I den krise åbenbarer de, om de har olien, eller om de ikke har den. Olien er ikke blot Helligånden; den defineres præcist som Helligånden, og også som det rette budskab, og også som den rette karakter.

Den rette metodologi fastslår Midnatsråbets rette budskab, og dette budskab, modtaget og handlet efter, frembringer den rette karakter. Denne karakter er i den sidste krise den karakter, som modtager Guds segl. Beseglingen af Guds folk begyndte ved østvindens dags ankomst den 11. september 2001. Budskabet for den tid skulle da fortæres. Hvorvidt man vil fortæres eller ikke fortæres, fremstilles ved Esajas' „strid“, og også ved Habakkuks spørgsmål om, hvad vægterne skulle svare i striden. Forsinkelsens tid i Matthæus femogtyve og Habakkuk afsluttes med fremstillingen af to klasser af tilbedere. Forsinkelsens tid, fremstillet ved tre og en halv dag i Åbenbaringen kapitel elleve, er næsten forbi.

Den ventetid fremstilles også i begyndelsen af kapitlet i bind ni med et afsnit fra Hebræerbrevet, hvor Paulus parafraserer vers fire i Habakkuks bog, kapitel to. Paulus' henvisning placerer Habakkuk 2 i den tredje engels bevægelse, for det var i denne historie, at Kristus gik ind i det Allerhelligste, og i denne historie blev lyset om Hans ypperstepræstelige tjeneste åbenbaret, og det er i Hebræerbrevet, at Paulus fremholder den klareste åbenbaring af Kristi ypperstepræstelige tjeneste i Guds ord.

Habakkuk to i den første engels bevægelse erkendte endnu ikke Kristi bevægelse ind i Det Allerhelligste, for det skete ikke før ved afslutningen af forkyndelsen af Midnatsråbet. Den ventetid, som Paulus henviser til, er Habakkuks og Matthæus' ventetid, men det er den ventetid, der ville begynde den 18. juli 2020. Det sidste vers i Habakkuk to repræsenterer afslutningen på Midnatsråbet i den milleritiske historie og den tredje engels ankomst:

Men Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie stille for hans ansigt. Habakkuk 2,20.

Vidnesbyrd, bind ni, understreger, begyndende på side elleve (ni-elleve), lignelsen om de ti jomfruer, tøvetiden og dens forbindelse med Habakkuk og Matthæus, samt den endelige krise og den 11. september 2001, da den profetiske debat indtraf.

„Afsnit 1 — For Kongens Komme“

»Endnu en ganske lille stund, så skal han, som kommer, komme og vil ikke tøve.« Hebræerne 10:37.

„Den sidste Krise“

„Vi lever i endetiden. Tidens tegn, som hurtigt opfyldes, erklærer, at Kristi komme er nær for hånden. De dage, hvori vi lever, er alvorlige og betydningsfulde. Guds Ånd bliver gradvist, men sikkert, trukket tilbage fra jorden. Plager og domme rammer allerede dem, der foragter

Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets urolige tilstand, krigens alarmer, er skæbnsvangre varsler. De forudsiger forestående begivenheder af den største betydning.”

Ondskabens magter forener deres kræfter og samler sig. De styrker sig til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted i vor verden, og de afsluttende bevægelser vil ske hastigt.

“Tingenes tilstand i verden viser, at trængselstider står lige for døren. De daglige aviser er fulde af tegn på en frygtelig konflikt i den nærmeste fremtid. Frække røverier forekommer hyppigt. Strejker er almindelige. Tyverier og mord begås overalt. Mennesker, besatte af dæmoner, tager mænds, kvinders og små børns liv. Mennesker er blevet betagne af lasten, og enhver art af ondskab råder.”

"Fjenden er lykkedes med at fordreje retfærdigheden og at fylde menneskers hjerter med begæret efter selvisk vinding.

»Retten er trængt tilbage, og retfærdigheden står langt borte; thi sandheden er faldet på gaden, og oprigtighed kan ikke komme ind.« Esajas 59,14. I de store byer lever skarer i fattigdom og elendighed, næsten blottet for føde, husly og klæder; mens der i de samme byer findes dem, som har mere, end hjertet kunne ønske, som lever i luksus og bruger deres penge på rigt udstyrede huse, på personlig prydelser eller, hvad værre er, på tilfredsstillelsen af sanselige lyster, på spiritus, tobak og andre ting, som ødelægger hjernens kræfter, bringer sindet ud af ligevægt og fornædler sjælen. Den sultende menneskeheds råb stiger op for Gud, medens mennesker ved enhver form for undertrykkelse og udbytning ophober kolossale formuer.

„Ved en anledning, da jeg var i New York City, blev jeg i nattens timer kaldet til at se bygninger rejse sig etage efter etage mod himlen. Disse bygninger blev garanteret som brandsikre, og de blev opført for at herliggøre deres ejere og bygherrer. Højere og stadig højere rejste disse bygninger sig, og i dem blev de kostbareste materialer anvendt. De, som disse bygninger tilhørte, spurgte ikke sig selv: ‘Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?’ Herren var ikke i deres tanker.“

„Jeg tænkte: »O, om dog de, som således anvender deres midler, kunne se deres fremgangsmåde, sådan som Gud ser den! De opfører prægtige bygninger, men hvor tåbelig er deres planlægning og udtænkning i universets Herskers øjne. De gransker ikke med hjerte og sinds fulde kræfter, hvorledes de kan herliggøre Gud. Dette, menneskets første pligt, har de tabt af syne.«”

„Mens disse prægtige bygninger skød op, frydede ejerne sig i hovmodig ærgerrighed over, at de havde penge til at tilfredsstille selvet og vække deres naboers misundelse. En stor del af de penge, som de således investerede, var erhvervet ved udpining, ved at knuge de fattige. De glemte, at der i himlen føres regnskab over enhver forretningstransaktion; enhver uretfærdig handel, enhver svigagtig handling er dér optegnet. Tiden kommer, da mennesker i deres svig og overmod vil nå et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride, og de vil lære, at Jehovas langmodighed har en grænse.“

„Det næste syn, som gik forbi mig, var en brandalarm. Mænd så på de høje og angiveligt brandsikre bygninger og sagde: 'De er fuldkommen sikre.' Men disse bygninger blev fortæret, som var de gjort af beg. Sprøjterne kunne intet gøre for at standse ødelæggelsen. Brandmændene var ude af stand til at betjene sprøjterne.“ Testimonies, bind 9, 11–13.

Den „debat“, der fandt sted om metodologi i begyndelsen af den periode, som er fremstillet i Daniels bog kapitel 1; og også fremstillet i Daniels bog kapitel 1 til 3; og også fremstillet ved den historie, der begynder den 11. august 1840; og også fremstillet i historien i Johannesevangeliet kapitel 6, ved krisen i Galilæa; og også fremstillet ved historien om den 11. september 2001 (indtil den 18. juli 2020), gentages nu, ikke inden for adventismen i almindelighed, men blandt de døde, tørre ben, som vækkes af deres sløvhed ved en „røst“, der råber i ørkenen.

Vi vil i vores næste artikel tage metodologien, som er den sildige regn, således som den fremstilles i Esajas' kapitel otteogtyve og niogtyve, under overvejelse.

Og jeg hørte Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Og han sagde: Gå og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå, og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør deres ører tunge, og luk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt. Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene er uden mennesker, og landet er fuldstændig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er en stor forladthed midt i landet. Men endnu skal der i det være en tiendedel, og den skal vende tilbage og blive fortæret; som en terebinte og som en eg, hvis stub bliver tilbage, når de fælder dem: således skal den hellige sæd være dets stub. Esajas 6:8–13.